

νοιαν συλλαπθέν πρόσωπον, ἐν μᾶς δὲ λέξει μέχρις οὐδὲ αὐτού ποιήσει τὸ ίδιον αὐτοῦ ἔργον τέλην.

Οἱ ζωγράφοι, προτιθέμενοι νὰ ποιήσῃ πρόσωπογραφίαν, τίθουσι πρὸς αὐτοῦ τὸ πρότυπον καὶ ἀκτελεῖ τὴν ὅλην ἔργασίαν, μεθ' ὧν τὸ ἔργον αὐτοῦ περιτοῦται, ἀλλ' ὁ ὑποκριτής μετίζον τούτου νὰ πράξῃ ἔστι, οφείλει εἰσελθεῖν εἰς τὸν εἰκόνα, διότι πρέπει νὰ προσωπογραφία αὕτη νὰ φύγῃ νάδρᾳ, νάπεριταπῇ ἐν τῷ πλαισίῳ αὐτοῦ τὴν δικινή, παρέχουσα τῷ θεάτρῳ αὐτῷ τοῦτο τὸ πρόσωπον. Οἱ ὑποκριτής λοιπόν τοις προσωπογραφίαν, οἵτοι νὰ διαπλάσῃ ὄχημα (rôle) πρέπει ἐν πρώτοις δι' ἐπισταμένης καὶ επανειλημμένης ἀναγνώσεως νὰ εἰδούσην εἰς τὸν νοῦν τοῦ συγγραφέως, νὰ διακρίνῃ τὴν σημασίαν καὶ τὴν ἀληθείαν τοῦ πρόσωπου αὐτοῦ, νὰ ἀναγάγῃ αὐτὸν επὶ τοῦ πίνακος αὐτοῦ, νὰ τὸν ἀντὸν τέλος ὅποιον δέον νὰ ἔη. Οὔτως ἔχει τὸ πρότυπον αὐτοῦ. Είτα, ὡς ὁ ζωγράφος, λαμβάνει ἕκαστον σημεῖον καὶ διατυποῖ αὐτό, οὐχὶ ἐπὶ τοῦ υφασμάτος ὃς ἔκεινος, ἀλλ' ἐπὶ αὐτοῦ τοῦ ίδιου, προσθίσει εἰς τὸ διέθετον αὐτοῦ τὴν στοιχεῖον τοῦ πρόσωπου τούτου. Βλέπει ἐν τῷ Ταρτούφῳ τὸν στολὴν ταῦτην, ἐνδυετὸν αὐτήν, βλέπει πάρ' αὐτῷ τὸ βάδισμα τούτο, ἀντιγράψει αὐτό, βλέπει τὸ πρόσωπον τούτο, λαμβάνει αὐτό, καὶ καθόλου ἀντιγράψει τὸν Ταρτούφον πέχοις οὐ περιτική, οἵτις ἐνυπάρχει ἐν τῷ εἰ αὐτοῦ, ικανοποιεῖ καὶ διαγνῷ διτὶ ἀληθῶς πόδαν αὐτοῦ ὅμοιάζει τῷ Ταρτούφῳ. Ἀλλὰ δὲν ἀρκεῖ τοῦτο, διότι μέχρι τοῦδε ἔχει τὴν δμοιότητα τῆς ἐπιφανείας, τοῦ ἔξωτεροῦ τοῦ πρόσωπου, οὐχὶ τὸ πρόσωπον αὐτοῦ, δέοντες νὰ ποιήσω τὸν Ταρτούφον ὄμοιόντα τῇ φωνῇ αὐτοῦ, καὶ πρὸς ἀποπεράτωσιν τοῦ ὄλου ἔργου αὐτοῦ πρέπει, οὔτος νὰ κηρύξται, νὰ βαδίζῃ, νὰ κειρονομῇ, νὰ ἀκύνῃ, νὰ διάπτεται τῷ ψυχῇ, μὲν ἀνευρίσκει ἐν τῷ Ταρτούφῳ. Τότε μόνον ἡ προσωπογραφία συντελεσθεῖ, ἔστι δὲ δυνατὸν νὰ πλαισιωθῇ πιονά τεθῇ ἐπὶ τῆς σκηνῆς. Ιδού η τέχνη τοῦ ὑποκριτοῦ ἐν γενικαῖς γραμμαῖς, οὐλλὰ πρὸς τούτους πολλαῖς εἰσὶ καὶ ἀλλα ἀποδέον νὰ ἐκτεθῶσιν, ἵνα ὁρισθῇ αὐτοῖς πτικοὶ ὀδφοιστος οὐδα πρὸς μῖνην, πολλὰς συγχύσεις σῶν κριτικῶν τοῦ θεάτρου γραφήσαντων παρουσιάζει, διότι ταῦτα μέτραν πολλαῖς εἰσὶ τεχνικά, ἀποτελεσματικά, αὐτοῖς, οἵτις ἔστι φιλολογία, ἀπατεῖ δὲ πολλαῖς καὶ ποικιλαῖς γνώσεις φιλολογικάς τεκνικαὶ τεχνικάς ἀφίεται ἔρμην τῷ πολύτινῳ τούτου ἐνεκα συγχύζεται ποταγραφία πρὸς πόδαν καὶ τούτο αὐτὸς πρὸς τὴν καθηδίαν, προτότοις ἔνεκα δὲ Μολιέρος ἐπανέρχεται εἰς τὸν τάδε μέτρον, μέσθιν ποιῶντα τὸν θάνατον αὐτοῦ, τούτου ἔνεκα παραδοσοὶ διπτυκοῦνται φιλολογικαὶ διεσπαντεὶ περὶ τὸ ποταγραφίαν τοῦ Κριτικοῦς ἐκφέρονται πλεισταὶ ὅσα ἡλικιαγρίαδύνενται καὶ αντιφατικά. Τὰ χάντωτέρω εἰδίνοισιν τὸν ποταγραφίαν τοῦ Κριτικοῦς, εἰπεν δὲν ἀλλαρ εὐκοπίδια περὶ τῆς ποταγραφίας, οὐφανταῖται κρατεῖται ἐν Εὐρωπῇ μάλιστα ἐν Παλλανί, καὶ ὡς ἐννοοῦσιν εἴλητον οἱ κριτιστοὶ καὶ διαβιητάποτε τὸν πατοσκοτοῦν, καὶ οἱ πορφύροι ἄνδρες φισθεῖται ποταγραφία, καὶ τὸν ποταγραφίαν (patate) σχετίζει τὸν διαφορών εκπατεράς καὶ τὴν νῦν κρατοῦν σημεῖον αὐτῶν! Φανερόν δέ τοις τούτων γένονται διτὶ οἱ παπιᾶν καὶ τὴν ποταγραφίαν πάντοτε ἀντιγραφή τῆς φύσεως,

ην ὡς τὸ ἄκρον ὄφεων, τῆς τέχνης καὶ παρ' ὑπὸ τινες ἀποφαίνονται, ἐφ' ὧ πολλάποτε ὑποκριτὴς ὡς δριστα ὑποκριτῶν μέμφονται, ἐπαινοῦσι δὲ ἀλλον γερυθοκοπίαντα τὴν τέχνην, ἀποκρούεται. Συμπέρασμα δὲ ὅτι δέστι δέστι τὰ νῦν κρατοῦντα οὐδαμῶς ἔστιν τοῖς ἀρχαίοις, δέστι παρ' ἀγιοτότελει ἀπαντῷ πι βάσις τῆς νῦν ὑποκριτικῆς, ἐν δὲ τοῖς ἔργοις τῆς τέχνης ἐκείνων διατείσθιται αὗτη ἐν διαρχαίσ τῇ μεγαλοπετείᾳ καὶ οὐδέποτε ἔχουσα τὸ μέτρον καὶ ἐπὶ πᾶσι τῷ καὶ λόγῳ τοῦ ποταγραφίας.

ΧΡΟΝΙΚΑ. — Ἀσπενέστατα ὑπεγνωμένην τὴν προσεγγίς ἀναβάζεται ἐπὶ τῆς σκηνῆς τοῦ θέατρου Οὐρούντες εἰς Ἀθήνας νέον ἔργον τοῦ κρατούστου τῶν νεωτέρων ἡραρχῶν δραματικῶν κ.

Δ. Βερναρδάκη. — Η νέα αὐτὴ τραγῳδία τοῦ ποτητοῦ τῆς Μερόπης ἡ ἐπιγράφεται Φιλίππη στα τάξις, ἢ σε ὑπότελεται δὲ ἐκ τρισκιλίων περπτούσαν θεατικῶν στίχων, ἢ σε ὑπότελες τοῦτος ἐστιν εἰλημένη ἐκ τῆς Βυζαντινῆς ιστορίας! Μετά τὰς ἀπογοητεύσεις τῶν θεατροφόρων καὶ τεχνοφόρων κωμιδιλλῶν ἡ διστακαλία τραγῳδίας συντεταγμένης μάλιστα ὑπὲρ καλλιτέχνου οἶος δ. κ. Βερναρδάκης ἐστιν γεγονός σηματικού, προώρισται δὲ τοις νῦν πατέρῃ τὰς συντελεσθεσας καὶ συντελουμένας ἐν τῷ ναῷ τῆς Μελπομένης ἡ στηρίξαται ὑπὲρ τὸν δίκην ἀμεντότελον φυρμακών τέως ἀγωνίστων συγγραφέων ήταν τοῦ ποταγραφίας.

Νέον ἔργον ἐδιάγρηκεν τῷ αὐτῷ θέατρῳ, . . . κακαιειδύλλιον τοῦ κ. Κορομηλᾶ, ἐπιγραφόμενον τῇ Αγάπη τῆς Λαούλα οὐ καὶ η θέατρον ὄνοματι Καθὼν ἐν ταῖς εφημερίσιν ἀνέγνωμεν τὴν νέον τοῦτο ἔργον δὲν ἐπέτυχε, κατεχόμενη δὲ καὶ ὡς παρφύδον τὴν θρησκείαν, διπερ ξάγκικες τὸν κ. Κορομηλᾶν δι' ἐπιστολῆς αὐτοῦ νὰ δηλώσῃ ὅτι δλως παρέγγιθη.

Ἐπίσταται δέ τοις ἐν τῷ θέατρῳ Ταρτούφη τοῦ ποταγραφίας τοῦ Πατέρου Καπετανάκη ἐπιγραφόμενον, δι Γενικὸς Γραμματεύς. Καθὼν ἡν ἀνέγνωμεν κριτικὴν ἐν τῷ "Αστει" ἡ δευτέρα πράξεις μόνη ἐκ τῶν τριῶν εἶνε επιτυχή. Επὶ πάσιν δύος ἐδιάγρηκεν τῷ θέατρῳ τῆς Όμοργίας ή Διονυσία (Denise) τῷ Δρυμῷ τὰ μαλιστα επιτυχής. Ήρι τοῦ ἔργου τούτου καὶ τῆς υπακρινυμένης τὴν Διονυσίαν δεσποτικός ήταν. Βερνάντης εγράψαμεν ὅτε τὸ ἔργον ἐδιδάχθη ἀπὸ τῆς σκηνῆς τοῦ ενταῦθα θέατρου.

— Εν Ηράστιος πολὺ λόγος γίγνεται απὸ τοῦ νῦν περὶ τοῦ νέου, εγγονοῦ τοῦ Δουκοῦ le Chemin des Thébes, ὅπερ ὑπερέθη ἀπὸ τοσούρου γερου τῆς Γαλλικῆς-Κωμῳδίας. Πετρένεται ἀνυπομόνως τὸ ἔργον τοῦ συγγραφέως τῆς Denise.

— Επανέλθων εἰς τὴν Γαλλικήν Κομῳδίαν ἡ τοσσύτον πεταγόνη πτυχασσος ψήτης σεπονίς Reicheneberg, πετρένεται εκεῖνο τὴ στήσια (ρόλο) ὅπερ ὑπερέθη ὅτε τὸ πρώτον ειστῆλεν εἰς τὸ επιφανεῖς θέατρον, τὸ τῆς Agnes εν τῇ Ecole des Femmes. Η ὑπόδογή, οὐτε τὸ εγένετο ποτε επιγυλακτική κρίται ὡς γνωστὴν ὑποδέεται τὴν Agnes αιμάτης (incomparable).

— Επανελαμβάνεται προτερής εἰς τὴν Παλλακή Κομῳδία τὸ θέατρο τοῦ Μ. Pailleron le Monde où l'on s'ennuie τοις ταῖς γνωστών δραματικῶν τοῦ Αλέξ. Παρθένη Reine Μαία. Επανεληφθούσην ἡδη les Effrontés καὶ τὴ Griselda. Καὶ οὐν τοῦ νῦν νοτού νομούρος τοῦ ποταγραφίας τοῦ Αλέξ. Δουκοῦ πετρένεται τὸν πρίγκηπα de Bagdad, τὴν Denise καὶ τὴν Francillon.

— Κατὰ τὴν πορεγγή της γεννινεν Περισσούς έτος υπέργραψε-

